

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Apollonio. 54.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

αίεταμος ἄσπιρηθίν, καί κείνῃ σέση
 τὸ πῦρ. Σποκλεαμένη γάρ, μάλλον δὲ
 πᾶσαν τῆς τριχῶν ξυρήσασα τὴν εὐ-
 κοσίαν, καὶ ποδῶ ὕδατι μεμιγμένη
 τὸ πρῶτον χεῖρασα, σκέλευσεν
 σκῆνον πρὸς αὐτὴν εἰσελθεῖν. εἶτα
 εἰσελθόντι ἔφη. ταύτης τῆς ἀκοσίας
 ἔρασι δὲ ὡσπερ σκμασίας ἀνεγκών,
 ἢ μόνον ἔσβεσε τῆς ὀπιθμίας τὸ πῦρ,
 ἀλλὰ καὶ σφροσύνης γέρονε θερμὸς
 ἔρασις. συμβεβηέντα τοίνυν καὶ αὐ-
 τὸς. ἀμεινον γὰρ τῆς μελλόντων κε-
 κῶν σποροπὴν εὐραῖν, ἢ τῆς ἴδη γε-
 γνημένων δίκην λαβεῖν. μὴ κόσμῳ ἐ-
 πεισάκτω χεῖρασα. μηδὲ τῶ πρὸς τῶ
 ἐμφύτῳ, τὴν σπὸ τῆ κελλωπισμοῦ
 πρῶτον ἔλασιν, ἵνα μὴ πτωμάτων
 ἐξαισίων πρῶτον γένωνται.

Ἀπολλωνίῳ. νδ.

Ὡσπερ οἱ Ἀπόστολοι ἀνδρεία καὶ με-
 γαλοφυγία φραξάμενοι, καὶ τῇ θεῷ
 συμμαχία θωρακισθέντες, ποσούτοις
 πολέμοις σύρραγέντες ἀρκούσαν εἶχον
 παρὰ κλησιν τὴν τῆς ἀγῶνων ὑπο-
 θεσιν. ἢ γὰρ ὑπὸ οἰκείας, ἀλλ' ὑπὸ
 τῆς δεσποτικῆς δόξης ἐπαχον, ἀπὸ
 ἐπαχον. διὸ ἔδδ φθόνος ὁ τοῖς ἀγαθοῖς
 αἰετῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἡδίστησεν, οὐτῶς
 ἡμεῖς ὅταν μὴ δι' οἰκείαν σκαμότητα,
 ἀλλὰ διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν δι-
 κροσύνην πάχωμεν, ἀλύειν σὺν ἡ-
 φίλοις ἀρκῶ γὰρ ἡμῖν πρὸς κόσ-
 μον, καὶ πρὸς τῆς μελλόντων σφάνων,
 ἢ τῆς ἀγῶνων ὑποθέσεις.

Ὡφελίῳ γραμματικῶ. νε.

Χρὴ, ὦ φίλε, καὶ πρὸς πολέμους ἰκα-
 τείωντας ἀπένδεσθαι. ὁ γὰρ μὴ σπενδὸ-
 μένος, ἀλλ' ἀνθρώπος ἰκέτας τὰς τῆς
 ἀνάγκης ἀφιέντας φωνάς, καὶ μηκέτι
 σκ τῆ ἴσα μαχρῶδους τιμωροῦ μένος,
 καὶ μήτε οἰκτῶ καταιδέσας τὸν θυ-
 μόν, μήτε ἡπὶ τὸ τῆς φύσεως χωρήσας
 συγγένες τε καὶ οἰκείον, καὶ τὸ τῆς νίκης
 ἀφθερεῖ καλόν, καὶ παρὰ πάντων, ὡς

tiam suam incolumem retineret, & ipsius
 ignem exstingueret. Attonso enim, vel, vt
 rectius loquar, abrafo vniuerso crinium
 suorum ornatu & elegancia, faciēque sua
 cinere aqua permixto delibuta, eum ad se
 acciuit: eique, cū ingressus esset, dixit:
 Tūne hanc deformitatem amas? Ille verò
 tanquam ex furore reuocatus, non modò
 libidinis ignem extinxit, verum etiam in-
 genti postea castitatis amore flagrauit. Ita-
 que ipse quoque admonetur (præstat enim
 futurorum malorum auersionem inuenire
 quàm eorum, quæ iam acciderint, suppli-
 cium sumere) ascititio ornatu minimè vt,
 nec igni vi naturæ insito fuci ac præposte-
 ri ornamenti materiam adiungere, ne gra-
 uissimorum lapsuum causæ sint.

Apollonio. 54.

Quemadmodum Apostoli, fortitudine
 animique magnitudine septi, diuinòque
 auxilio instructi atque armati, tot bellis
 exagitati, ex certaminum causa satis am-
 plam consolationem capiebant (non enim
 suæ, sed Dominicæ gloriæ causa ea patie-
 bantur, quæ patiebantur. Ac proinde nec
 liuor, qui proborum virorum successibus
 discrucari solet, eos læsit.) eodem modo
 nos quoque, cū non ob improbitatem
 nostram, sed pietatis ac iustitiæ causa ma-
 lo aliquo afficimur, animis consternari
 minimè debemus. Nobis enim, etiã ante
 futuras coronas, ipsa certaminum causa
 sufficit.

Ophelio Grammatico. 55.

Cum hostibus quoque supplicantibus,
 O amice, pacisci atque in gratiam redire
 oportet. Nam qui non paciscitur, verum
 supplices homines, ac voces eas, quas ne-
 cessitas exprimit, emittentes, nec iam ex
 æquo pugnantès vlciscitur, ac neque ira-
 cundiam misericordia comprimit, neque
 naturæ cognatione ac propinquitate mo-
 uetur, tum victoriæ laudem labefacta-
 bit, tum ab omnibus, vt immanis & effera

R. iij